

ски цвѣтя. Гората шуми. Не блуждаятъ ли нѣкъде около насъ светитѣ сѣнки на загиналитѣ? Тѣ умрѣха, но ще живѣятъ вѣчно въ сърдцата на българскитѣ бранници и орлета. Тѣ се пожертвуваха, за да живѣемъ ние — тѣхнитѣ внуци!

Часоветѣ лѣтятъ. Бавно потегляме назадъ по бѣлата пжтека. За последенъ пжтъ се обръщаме, за да се сбогуваме мълчаливо съ паметника, старитѣ вѣковни буки и малката цвѣтна полянка.

Слънцето залѣзва. Теменуженъ здрачъ се спуска отъ теменужното небе. Изъ храсти и трънаци дебне лѣтната нощъ.

Потегляме пакъ по прашния пжтъ

Бавно се закрива отъ погледа ни българската светиня, сгушена въ пазвитѣ на Сръдна-гора. Оставатъ само планинскитѣ върхове, самотни и мълчаливи, потопили ясни чела въ вечерния лазуръ.

Остава и споменътъ за виденото, чийто образъ скриваме дълбоко нѣкъде въ душитѣ си.

О, Оборище, за тебе азъ запазихъ най-добри чувства и никога не ще те забравя! И днесъ, като че виждамъ струпанитѣ кости на безсмъртнитѣ предъ отечествения олтаръ и чувамъ тѣхния зовъ: работи и умри за България!

Кети Стоянова Петрова

Орле отъ II класъ — Бургасъ

Военни телефонисти

На позиция

Маскиране военната частъ

Маскирано оржие